
Ryndy pindy

Ryndy pindy

Nejlepší léta našeho života

Za poslední dva roky jsem Ryndy pindy pro tento deník psal v nejroztodivnějších stavech a náladách; zlé jazyky by vám dokonce chtěly namluvit, že mezi ně patří i stav podroušený. Nikdy jsem je však nesmolil s náladou nostalgickou, protože pochopitelně vznikaly přímo uprostřed festivalového běsnění.

Letos je všechno jinak, Karlovy Vary právě mizí v dálce za mnou a s každým kilometrem, s nímž jsou dál, se nořím hlouběji do splínu. Sice se mi poprvé podařilo odjet v nejlepším a nezažít festivalové umírání, jež bývá srdceryvnější než ten nejdrtivější filmový doják, ale i když se mi pořád ještě nepřestala točit hlava z frmolu Varů v nejvyšších otáčkách a i když se mi letos festival vehrudil mezi několik svateb a další organizačně náročné kratochvíle, díky nimž nemůžu zpomalit a vyválet se v dojezdové sebelítosti, přesto mám chuť psát neodpustitelně sentimentálně.

Ríká se, že těsně před smrtí se člověku promítne před očima celý jeho život. Mně se po konci festivalu v hlavě promítá celý jeho průběh. Úvodní rotování po kruháku nad Teplou, z něhož jsme se nemohli trefit k Thermalu, s delegací k chystanému ajznbnoňácko-animovanému filmu *Alois Nebel* (možná jsme měli radši jet vlakem). Šťastně nadrané tváře nad ránem v Aeroportu (který se zapsal nesmazatelnou stopou do srdcí i jater všech, kdo z něj odlétali do vyšších sfér). Davy lidí natěšených na další dávku pohyblivých obrázků (pořád a všude). A pochopitelně hlavně, hlavně filmy. Je zvláštní, že zatímco ty opravdové mi dohromady nesplývají, tyhle festivalové sestřihy se mi v hlavě časem smíchají s předchozími díly a já znejistím, jestli to léto, které jsem si pracovně překřtil na „čtyři svatby a jeden festival“, bylo skutečně v tom roce, kdy do Varů přijel Robert De Niro, nebo jindy.

Protože na tom nezáleží. Nebudu se i přes zmíněný záchvat sentimentu snažit rozebírat objevný nápad, že takové sestřihy si v sobě natáčíme každý, protože to už bych si připadal jako v hřejivě lidských filmech s laskavým humorem a musel bych si nafackovat. Ale hrdě se přihlásím k tvrzení, že se ty záblesky nakonec všechny spojí dohromady v jeden nádherně epický celovečeraček, kde bude všechno: *Láska a jiné zločiny*, *Chlapec A*, *Prosté srdce*, *Mír s tuleni*, *Neuvěřitelná pravda o královně Raqule*, *Divoký býk* a s ním třeba i *Cow-Boy*. (Dohnat dnes můžete ještě spoustu dalších filmů.)

A tahle freska – to jednou budou Nejlepší léta našeho života. Doslova, jakkoliv si festival na letní počasí většinou moc nepotrpí. Užijte si zbytek toho letošního – a za rok přijedte zase natáčet.

Vojtěch Rynda